

Nota autorului

Povestirile din această carte datează demult, dintr-o perioadă irepetabilă a vieții mele.

Sunt scrise în câteva luni de la sfârșitul anului 1987 - în dragostea, uluirea și admirația iubitului meu Artur căruia i le dedic pentru totdeauna.

Pentru amândoi, asta erau: povestiri vrăjite.

M.B.

MARIANA BRĂESCU

Îmi amintesc
și îmi imaginez

- povestiri vrăjite -

Coperta I - reproducere parțială a tabloului
„Într-o zi oamenii vor vedea răsăritul“
de Leon Federic

MARIANA BRĂESCU

Îmi amintesc
și îmi imaginez

- povestiri vrăjite -

Editura Carpathia
2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRĂESCU, MARIANA

Îmi amintesc și îmi imaginez /

Mariana Brăescu

București: Carpathia Press, 2011

ISBN 978-973-7609-52-6

821.135.1-32

© CARPATHIA, 2011

Mi-e frică s-adorm. Năvălește către mine, în vis, o lume pe care o știu sigur de undeva.

Iată, fetița aceea mică din camera cu plușuri grele de culoarea vișinei putrede. Un lampadar sidefat cu abajur din mărgelile aurite strecoară raze mici pe paginile cărții din care citește. Și, întotdeauna, o femeie în negru. E tânără, e tristă, e în doliu.

Mama nu-i seamănă. Nu e atât de înaltă, nu e brunetă, nu are coc. Nu poartă rochii negre și singura culoare în care se îmbracă e albastru, un albastru senin ca o zi senină de vară.

Dar fetița? Fetița aceea sunt eu.

Raiul pierdut

Eu am trăit în rai. Era cald, parfumat, umed. Oamenii mari îi spuneau *seră*, dar eu știam: era raiul. Auzisem puțin despre rai. Mult mai multe aflasem despre iad. Când spun, chiar și acum, acest cuvânt înfricoșător, iadul, în fața mea apare ograda noastră de atunci, galbenă și coaptă în august, pământ de deal, humă uscată, crăpată. Deasupra unei cărți stau toți copiii aplecați și printre capetele lor,

unite ca petalele într-o corolă, am apucat să zăresc imaginea înfricoșătoare: un biet om dezbrăcat, fără apărare într-un cazan cuprins de vâlvătăi uriașe. O vietate îngrozitoare așadar, un fel de om rău, dar cu coarne și coadă, îi scotea nefericitului mațele cu furca și isprava asta îl înveselea grozav.

Toți priveau într-o tăcere liniștită, nimeni nu se scandaliza, nici chiar mama, pentru care zgârietura unui pui, la aripă, era o durere. Nici chiar ea, numai eu n-am putut să nu strig:

— *De ce?!*

— *Dracii. Așa pățesc toți cei care merg în iad.*

— *În iad?! Și de ce merg ei acolo?!*

Mi-era peste putință să-nțeleg cum se poate duce cineva în iad, care era un fel de baie de aburi, dar neagră și plină de cruzimi.

— *Au făcut păcate. Cine are păcate, când moare, merge în iad.*

Așa. Va să zică după ce mori, ceea ce e destul de rău și așa, trebuie să te

mai hăcuiască și dracii.

— *Păi, dacă-l înțeapă cu furca în burtă, o să-l omoare din nou. De ce nu-l scoate nimeni? De ce nu-i sare nimeni în ajutor?*

Nimeni. Mama era destul de liniștită, nu intrase în panică privind dracul care oprima temeinic pe bietul păcătos. Era păcătos. Dar eu țineam cu el tocmai pentru că era chinuit. Mai târziu, mult mai târziu mi-am dat seama că nu țin cu dreptatea și că țin cu cel care e gata s-o pățească, indiferent cât e el de vinovat. Unul fură banii unei femei sărmane, poate a lăsat-o fără pâine măcar, dar eu, când văd figura hăituită a celui urmărit, îmi doresc să scape. Și mai știu că nu-i bine.

Dar atunci?! Păcătosul era, știam asta, un om rău. Cu toate astea, în mine totul se revolta, îi uram pe cei ce nu-l apărau și ceea ce mă înfricoșa mai tare era calmul gospodăresc cu care lucra la cazan încornoratul.

Ce carte era asta? Ce lume e asta? Mă uitam mai atent: pagini scrise și pagini desenate. Cum am învățat să citesc de la cinci ani, înseamnă că am văzut această carte înainte. Dar nu cu mult. Și s-ar putea că tocmai aceste povești grozave să-mi fi stârnit nevoia cumplită de a afla singură. Mi-era clar că acolo trebuia să mai scrie ceva. Ceva fără de care eu n-aveam cum înțelege. Ceva pe care ceilalți îl știau și, într-o complicitate de oameni care știu să citească, îl păstrau secret. Era clar, cei mari cunoșteau secrete la care eu nu aveam acces. Era o singură soluție: alfabetul. În câteva săptămâni citeam orice. Dar niciodată nu mi s-a dat mie, doar mie, cartea. În jurul ei, toți stau acum atât de liniștiți că începusem să-i suspectez și să mă tem: nu făceau cumva chiar jocul dracilor? Rămâneau calmi, deci, erau de acord. Și iar mă aplecam spre carte. Eram de-acum la altă pagină, tot cu desene. Nimeni nu se scandaliza că bieții oameni erau

dezbrăcați, arătându-și resemnați părți destul de intime ca să mă intimideze și, dacă stau și mă gândesc bine, primele nuduri pe care le-am văzut, astea au fost, cele la îndemâna dracilor. Când mult mai târziu, am reîntâlnit în albume nudurile rafaelite, acestea îmi produceau o imensă teamă. Memoria subconștientului mă avertiza că de undeva, din pagina mătăsoasă a albumului, avea să țâșnească dracul ucigaș înfingându-și drăcește tridentul profesional în cărnurile roz - sidefate. Și aceeași alarmă în sânge, și țineam, păcătoasa de mine, cu păcătoșii.

— *Atenție, dracii!*

Dar, oare, în felul acesta nu mă solidarizam cu lumea lor despuiată, chiar dacă, luându-le exemplul, n-aș fi avut de dezvelit, drapată, mai mult biblic, decât pudic, în jurul coapselor, decât torsul subțire, de fetiță, mai înaltă și mai înfricoșată decât îmi dădea dreptul, vârsta? Nu știu azi, nu